

SOTILASPOIKA

1.
Mun isän' oli sotamies
ja nuori, kauniskin,
jo viisitoista vuotisna
hän astui rivihin.
Tiens' aina kulki kunniaan,
iloisin mielin kärsi vaan
hän kylmää, nälkää, haavojaan,
∴ mun isän' armahin. ∴

2.
Lapsi olin, kun hän läks,
kun loppui rauha maan,
vaan uljasta en käyntiään
unhoita milloinkaan;
hattunsa muistan töyhtöineen
ja muodon ahavoituneen
ja kulmakarvat varjoineen, –
∴ ne muistan ainiaan. ∴

7.
Mä köyhä olen orpo nyt,
syön leipää vierahan,
ma turvan, kodin kadotin
kanss' isä vainajan;
vaan vaikertaako huolisin!
Vaan mieheks' kerran kasvankin,
ma kelpo poika sankarin
∴ en joudu hukkahan. ∴

8.
Kun viisitoista vuotta vaan
ma kerran täyttää saan,
niin myöskin käyn mä taisteluun
ja nälkään, kuolemaan.
Miss' ankarimmin luodit soi,
taajimmin tulta salamoii,
en sinne käymätt' olla voi
∴ tiet' isäin astumaan. ∴

Sotilaspoika-runon kertoo sotaan haluavasta teinipohjasta. Se on yksi *Vänrikki Stoolin tarinoiden* tunnetuimpia runoja ja sisältyi myös Topeliuksen *Maamme-kirjaan*. Runo voidaan nähdä joko isänmaallisena sankarikertomuksena tai surullisena lapsisotilaan kuvauksena. Runeberg oli kiintynyt Sotilaspoika-lauluun, joka liikutti häntä vielä vanhoilla päivillään kyyneliin saakka.